

# Rettsstatens Historie

## Forord

Nå skal alt bli så mye bedre, nå når vi er fri igjen, var omkvedet etter krigen. Ble det det?

«*Vi har aldri i vår historie hatt en sådan rettsløshet.*» Professor dr. juris Jon Skeie i sin brosjyre «Landssvik» (side 18).

”*Det er kanskje ikke så få som finner å måtte være enig med professoren.*” Marta Steinsvik. «Frimodige Ytringer» (1946)

I dette herrens år 2007 når vi bivåner den rettsstilling mennesker har i vårt samfunn, hvor vår Grunnlov av 1814 er satt til side, og av enkelte hevdet å være ”utgått på dato”, må vi spørre oss; Hvordan kan det ha blitt slik? Hvordan har vi kunnet innrettet oss slik?

Når vi ser på sakene til Fasting Torgersen, og Liland,

<http://www.regjeringen.no/nb/dep/jd/dok/NOUer/1996/NOU-1996-15.html?id=140624>

og verst Fritz-Moen,

<http://www.regjeringen.no/nb/dep/jd/dok/NOUer/2007/NOU-2007-07.html?id=473769>

som nylig ble frikjent for dobbeldrap, i en rettskandale uten sidestykke, og hvor justismorderne innen justisvesenet overhodet ikke viser noen anger, eller tar noen som helst selvkritikk, for at de urettmessig forfalsket bevis, underslo frikjennende bevis, sendte en døvstum mann i fengsel i atten –18- år for noe han ikke hadde gjort. Pluss en endeløs rekke av andre, som Tore Sandberg måtte leve til han ble 200 år, og fremdeles ikke ville ha rullet over.

Kan vi finne sporene av våre rettslause tilstander i vår nære historie? Vi skal se på om vi kan finne noen forklaringsmodeller, og fellesnevnerne.

Denne boken skal dermed ta for seg historien som den i virkeligheten er, og ikke slik den har blitt presentert av ”heltene” som påstod seg å vinne den kapitulerte krigen, og som brøt alle krigens lover, for å fremheve seg selv, og lage problemer for de som levde i et hærtatt land. De drepte med sine handlinger indirekte hundrevis av uskyldige nordmenn under krigen (lovlig straff fra tyskernes side ifølge Landkrigsreglementet, for sabotasjer), og hindret at de virkelige helter, krigsseilerne, fikk den påskjønnelse de skulle hatt.

Sjømenn har alltid vært beskjedne folk, har aldri krevd så mye av samfunnet, ville hingster som ble sendt til sjøs for at det skulle bli folk av dem stort sett, eller de som reiste ut fordi de ikke liker falskheten og hykleriet på landjorden, og hederen og æren var mer påtrengende at andre fikk, slik at de kunne ikke godtas å stjele oppmerksomheten fra disse. En blir vant til å bli profittert på etter hvert. I dobbel forstand.

Som vi vet så skrives historien av seierherrene, uavhengig av om seierherrene er de gode blant oss, eller de onde, som drives av sine egne agendaer. Legg merke til hvor forarget byrettsdommer August Rathke i Bergen er over boken til Vibeke Løkkeberget; ”**Allierte**” (Aschehoug 2007), som tar opp det faktum at Milorg visste om de alliertes bombeangrep mot Holen barneskole i Bergen, et angrep som drepte 193 mennesker, inkludert 61 barn, hvor de tok ut sine egne barn fra skolen den dagen, men lot de andres barn gjerne bli drept. Milorg-veteranen August Rathke har anmeldt Løkkeberg for ærekrenkelse. Saken er henlagt. De freser nå over at deres lik faller utav skapene, i saker som Kretsen har prøvd å holde hemmelig i 60 år. Tabuer står for fall. Hovmod står for fall.

De kan brenne dokumentene som beviser dette, og drepe folkene som kan bevitne det (en stor del av de som ble offer for landssvikeroppjøret, var kun rett og slett folk som visste for mye om dem som tilranet seg makten), men de kan ikke stoppe kunstneres tilgang til den kollektive bevissthet. Alt kommer for en dag, - før eller siden. Noen av dem i Kretsen var de tidlige Arbeiderparti fedre (motdagistene) med motto som dette:

**«Ned med tronen, alteret og pengesekken.  
Leve Sovjet-Unionen.  
Leve Sovjet-republikken Norge».**

Det med tronen, alteret og pengesekken kunne de gjerne gjort for meg, men det med sovjetstaten vet jeg ikke om var helt lurt. Der var tronen partipampenes, alteret var usunn ideologi istedenfor usunn religion, og pengesekken fikk ikke vanlige folk så mye nytte av der heller. Så hva skapte de av samfunn de som tiltok seg makten, æren og hederen etter krigen, og som gjennom partikraturet, valglover og nominasjonsprosesser har beholdt den i all tid siden? Uten for oss noen direkte representasjon lenger. Hvordan og hvorfor lever vi et rettslaust samfunn?

Når vi ser på historien, så er den eneste forklaringen vi har på dette at vårt rettsvesen ble korrumpert fra landssvikeroppjøret etter krigen, hvor banditter og kjeltringer tiltok seg makten i kongeriket, og har styrt den offentlige debatt og politikk med hard hånd for all tid siden. Allerede før krigen syslet de med planer om å kaste kongen, og forkaste Grunnloven. Etter krigen var for en stor del Grunnloven satt ut av kraft, idet de ville administrativt oppløse Stortinget, og nominere sine egne representanter til kommunestyrene.

*”Under Stortingsdebatten om innføring av særskatt på oljen med tilbakevirkende kraft sommeren 1975 ble det påpekt at det norske rettssystem ikke oppfyller de krav som Den internasjonale juristkommisjon stiller til et land for at det skal kunne kalle seg en rettsstat, idet Høyesterettsdommere i Norge utnevnes av regjeringen. Den som påpekte dette var Gjems Onstad, representant for Anders Langes Parti.*

*Norge er ikke noen demokratisk rettsstat. I en stat hvor høyesterettsdommere og riksadvokat utnevnes av regjeringen uten at folket og dets representanter - de folkevalgte på Stortinget har medinnflytelse er ikke noe demokrati.*

*Om ikke direkte folkevalg av høyesterettsdommere og riksadvokat må minste kravet være at utnevning av disse ikke kan skje uten Stortingets godkjenning med 2/3 eller 3/4 flertall etter høring. Dette for at folket skal kunne meddele sine valgte Stortingsrepresentanter alle motforestillinger mot regjeringens kandidater før innsettelse”, påpeker Ole Østlund, Organisasjonen F.A.L.K.*

Så vi har et oppnevningssystem. Ikke et demokratisk system. Kretsen oppnevner sine. De samlet seg i kontrollen av Det Norske Arbeiderparti.

Les om persongalleriet innen "Kretsen" her: Norsk Politikk; Det Skitne Spillet i Kulissene 1945-2006.  
<http://kreateam.web.surftown.dk/wp-content/uploads/det-skitne-maktspillet-i-kulissene-1945-2006.pdf>

Og deretter med mafiametoder har styrt ethvert partis nominasjoner siden. Deres presse, spesielt VG var etter krigen deres hofforgan, med Finn Nagell som en av ”gutta på skauen”, har effektivt løftet frem dem som skal opp og frem, som gjør som de vil, og tatt ned de som ikke er ”deres”. Valla-saken er godt eksempel hvordan de gjør det. Legg merke til belønningssystemene som Kjell Bjørndalen og ”sjefsbøddel” Fougner blir til del etter at de har gjort det de skal fremover nå. Tro meg; Et partinavn som AP har aldri vært mer malplassert.

Måten de har fått holde på, har utviklet seg til en slik utidig maktarroganse som vi ser konsekvensene av i dag. Vi høster som vi sår, ved å ha tillatt disse krefter å holde samfunnet vårt i sin klamme hånd og kontroll til dags dato. Dessverre er vårt samfunn et direkte resultat av vanlige folks komfort, - og likegyldighet, for om nok av oss hadde protestert, hadde vi kunne avsluttet dette på dagen. - Den som tier samtykker.

Erik Rudstrøm sier det (6) under kapittelet "En ny rettsorden - Forsøk på å innføre nye politimetoder" (Bind 1, s. 186): *"Ikke bare har frimureriet infiltrert politiet, det har skjedd endringer i politiets arbeidsmetoder i straffesaker. De nye metoder tar sikte på å fremskaffe tilståelser og innrømmelser fra den tiltalte ved hjelp av taktiske metoder. Disse endringer kan tilbakeføres til frimureriets autoritære karakter, vi må se det som en utvikling mot et autoritært styre. Politiet er ikke lenger den upartiske institusjon som danner grunnpilaren i rettsstaten. **Politiet er blitt et redskap for mektige menn og sterke organisasjoner.** De krefter som stod bak politivoldsakene er ikke blitt borte, de er fortsatt aktive. De arbeider for å skape et nytt rettsvesen etter sitt eget mønster. De har imidlertid støtt på motstand og vi skal følge den strid som pågår"*.

Norge vant aldri noen krig. Vi deltok aldri i noen krig. De som kjempet i krigen, kjempet for England, under britisk kommando. Norge kapitulerte betingelsesløst ovenfor Tyskland i Trondheim 10. Juni, før våre ledere som var ansvarlig for å ha planmessig bygget ned det norske forsvaret i lang tid, nødvendig for å hevde og forsvare sin nøytralitet, tok med seg gullkisten og stakk av til England. Gjems-Onstad erkjenner åpent at *"Odd Sørli og jeg hadde våre operasjonsordrer direkte fra britiske myndigheter"*. Egil Ulateig; **"Med Rett Til å Drepe"**, s. 180. *"Da de tyske styrkene i Norge under general Franz Böhme kapitulerte, skjedde ikke det til noen norsk utsending, men til en engelsk offiser."* Se Egil Ulateig; **"Med Rett Til å Drepe"**, s. 96-97.

Svein Blindheim sier i boken **"Vi sloss for Norge"** (1) ( s. 42): *"Svenskene handlet korrekt. Norge hadde kapitulert og krigen var slutt. Sverige hadde brutt gjeldende folkerett hvis de hadde returnert oss til et land som fortsatt var i krig. Men det var vi ikke, selv om eksilregjering og norske historikere etter krigen aldri så mye har hevdet det, sier Blindheim"*.

Likvideringene som Hjemmefronten, XU og Osvald gruppen stod for under krigen, var i strid med krigens lover; Landkriksreglementet. At de fleste av dem som deltok i dette allerede var kriminelle lenge før krigen, er knapt noen overraskelse. De brukte "hjemmekrigen", krigen vi ikke var en del av p.g.a. den feige kapitulasjonen, som en måte å berike seg selv, både i krigen , - og spesielt etter krigen, hvor posisjoner og "erstatninger" skulle fordeles. De har levd på god fot på det siden.

Vi kommer til å se at disse kriminelle elementer tok alle de viktigste postene i vår statsapparat og rettsvesen, og det er ikke å undres over at vårt samfunn ser ut som det gjør idag, bygget av kjeltringer som det er, som solgte seg til utenlandske krefter under krigen, og har vært underlagt dem hele tiden siden. Vi er blitt lydrike, under fremmede makters kontroll, solgt ut, med deres hjelp.

*"På en måte var det kommunistenes, og først og fremst Asbjørn Sundes, linje som hadde slått igjennom. Tiden var kommet til ledere som bygde sin autoritet på vold og frykt; på terror. De unge, krigerske mennene behøvde ikke lenger søke til Osvald-gjengen. De fant det samme utløp for sitt hat og sin aggressivitet i den "borgerlige hjemmefront"."* (3)

For mobben er frykt, vold og terror et verktøy for kontroll. Noen av dem som har bygget dette vårt samfunnssystem kom til makten gjennom AP etter krigen, var også tidligere nazi sympatisører, men

som ble ”restituert”.

Andre industrielle aktører blant annet i Orkla og Norsk Hydro (Oslo-konsortiet), ble glatt sluppet fri fra sine samarbeid med tysk storindustri gjennom hele krigen, spesielt I.G. Farben, ifølge historiker Per Gjendem. Småfolket ble ofret, for at de store skulle gå fri. Det var ”oppgjøret”, for å gi et skinnbedrag av fremgang og rettferdighet.

*”Foruten Orkla og Norsk Hydro deltok Fearnley & Eger (Thomas Fearnley), Norsk Sprængstoffindustri, Johan H. Andresen, Fred. Olsen & Co., A. F. Klaveness & Co, Storebrand, F.M, Treschow, generaldirektøren i Hydro Bjarne Eriksen, C. Kielland og nåværende Jens P’s bestefar, adv. Jens P. Heyerdal (den eldre), som prominenser i ”Oslo-konsortiet”. Den norske finanseliten ville handle med nazistene, selv om det er umoralsk å fraternisere med besetningsmakten. For hvilken pris måtte ikke tyskertøsene betale for å ha hatt samkvem med unge Wehrmacht-soldater?”* Per Gjendem.

**”Under en hårdere himmel”** (1957). Etterord av Jens Bjørneboe (utdrag):

*”Mennesker som er unge i dag har neppe noe levende bilde av den episode i norsk historie som fikk navnet ”Landssvikoppgjøret”. Man husker ikke den sanseløse nasjonalisme og den politiske nyanseløshet fra den gang.*

*Men for oss som husker det, er allerede uttrykket ”gode nordmenn” nok til å få det til å gå kaldt nedover ryggen på oss.*

*Ensrettingen i presse, litteratur og juridisk fremgangsmåte var av en skremmende karakter. Ikke under Quisling, - men etter krigen, **kom den fascistiske periode i norsk historie**. Den munnet ut i beredskapslovene som i prinsippet erklærte alle venstreradikale Ex Lex og Varg i veum.*

*Man må til Hitlers Berlin eller Stalins og Bresjnevs Moskva for å finne lignende rettspraksis. En spesiell skandale utgjør rettsaken mot Knut Hamsun.*

*Den såkalte ”landssvikanordning” som ble dekretert i London i 1944, grunnlovsstridig uten Stortingets sanksjon, uten offentliggjørelse før dens ikrafttreden, medførte et nytt surrealistisk innslag i norsk rettsliv. Anordningen fikk tilbakevirkende kraft, hvilket ingen norsk lov kan ha. Den medførte også med tilbakevirkende kraft dødsstraffens gjeninnførelse for sivile forbrytere mot Staten. Uten nevneverdige vanskeligheter fikk man i tidens fylde Høyesterett til å akseptere marerittet. Landssvikanordningens tilbakevirkende kraft ble begrunnet ved at man kalte det en amnestilov. En amnestilov som i Norge muliggjorde 25 henrettelser må sies å være enestående i sitt slag.*

*Et siste synspunkt som må nevnes er at min undersøkelse av landssvikoppjørets dokumenter var det første som vakte min mistanke overfor norsk rettsvesen. Hva jeg senere har skrevet i romaner og skuespill om et anakronistisk demoralisert rettsapparat har sin første opprinnelse i innsikten i landssvikoppjøret. Det er til dags dato min mening at landssvikoppjørets totale brudd mellom rettspleie og moral har vært, og er, en **livsskade for norsk rettsliv**. Smittestoffet fra fascismen ble overført i de dager da vi feiret vår demokratiske frihet. ...*

*Lover med tilbakevirkende kraft, dødsstraffens gjeninnførelse, ”de generalpreventive hensyn”, er de slagord under hvilke de store reaksjonære synspunkter ble gjeninnført i etterkrigstidens strafferettspleie her i landet.”*

Bjørneboe’s analyse er like gyldig i dag. Den går ikke ut på dato.

*”Den tredje Bror blev henrettet, jeg telegraferte den hele Nat til Hitler og Terboven men forgjeves...En saa omtumlet Landsforræder som jeg findes ikke”*

-Hamsun

Som Bjørneboe anfører, var det ikke bare rettsvesenet, men også den fjerde statsmakt, pressen, som fikk sitt banesår i dette ”oppgjør” og i vårt nye samfunnssystem, med ”smittestoffer fra fascismen”.

Bildet er derimot ikke helt ensidig. Unntak finnes. Som Arvid Bryne skriver i boken ”**Vi sloss for Norge. Frontkjemper og motstandsmann – fiender i krig, venner i fred**” (Cappelen 2007) (1), siterer Svein Blindheim, en av de som har vist storsinn og medmenneskelighet etter krigen, og som har hjulpet oss mest i å forstå de mekanismer som er så skjult og undertrykket i vårt samfunn: ”*Historikerne gjorde en ting etter krigen som ingen kunne gjøre dem etter: De forandret fortiden*”.

Må Gud velsigne motstandsmannen og hedersmannen Svein Blindheim, sier jeg.

Uansett hvilken krigsforbrytelser de ”fra den rette siden” hadde tatt seg til under og etter krigen, inklusivt regelrette mord av uskyldige, ble de ”pardonert” etter krigen og ikke stilt til ansvar for sine handlinger, under henvisning til ”tvangs omstendighetene”. Den rette sidens folk hadde inntatt justisvesenet i alle topp postene, og til og med i fengslene hvor de fikk fortsette å utøve sin sadisme. Regelrette mord og terror mot tyske krigsfanger (strengt forbudt etter Geneve konvensjonen), NS folk og tyskertøser var dagligdags. I mange henseender oppførte de seg verre enn de ”onde” krefter de påberopte seg å ha nedkjempet. Samme ”tvangs omstendigheter” ble aldri de fra den andre krigførende siden gjort til del, selv blant dem som kriget mot bolsjevismen og kommunismen på østfronten. Likhet for loven? Blind fru Justitia?

Det er bekreftet at både Fritz Moen og Liland var tysker-/nazi/NS-unger. Mot slike var ingen ondskap fremmed etter krigen. Uskyldige små barn. De måtte ta hevnen for sine fedres & mødres ”synder”.

Det er hevdet at ”Stepper'n” som hadde tatt livet av en rekke mennesker i Fredrikstad området, og også mistenkt for det drapet Liland ble dømt for, ble beskyttet, fordi han var tilnyttet denne ”rette siden”, - det etterrettingsapparat som ble til etter krigen. Det er også hevdet fra ulikt hold at han ble beskyttet av politiet, fordi han hjalp til med å eliminere elementer som samfunnet på 50-60 talet kunne være foruten, og sparte dermed politiet for arbeid. ”*Stepper'n var også tyster og hadde samarbeidet med politiet helt siden 50-årene*”, sier Erik Rudstrøm (6) (Bind 1, s. 162). Han var ”en av dem”. Barrabas er den foretrukne på bekostning av ”offerlammet” fremdeles. Begredelig å innse at verden ikke har utviklet seg på 2007 år, psykisk sett.

Fra det meddelte ad Liland (6) (Bind 1. s. 162): ”*En gjenopptakelse ville sette påtalemyndigheten i et uheldig lys. Det ville også med stor sannsynlighet trekke Stepper`n inn som en mulig morder*”. Videre: ”*Tormod Vik var et viktig vitne. Han var leieboer hos Stepper`n. Vik hadde observert at Stepper`n hadde blodig skjorte morgenen etter at mordene var begått. Han opplyste dette til politiet den 9. januar 1970. Vik hadde også laget en navneliste over de som hadde druknet eller forsvunnet i forbindelse med Stepper`ns båtturer. Listen inneholdt 18 navn.*”

Hva fikk Tormod Vik erfare? I anledning behandling av gjenopptakelsesbegjæringen fra Liland, evnet i innstilling til Eidsivating Statsadvokatembete, politifullmektig Mjaaland å hevde: ”*Det kan videre opplyses at Tormod Vik er erklært sinnssyk*”. Undersøkelser foretatt i etterkant (av Ekroth og senere Tore Sandberg) viste at ingen lege hadde behandlet Vik for sinnssykdom.

Johan Herman Wessel påpeker nytteaspektet. Liland var innbrakt og satt i fyllearesten utallige ganger. Stepper`n lettet arbeidet for politiet. Han sparte samfunnet for sosialutgifter. Han fikk fritt utvikle sine abnorme tilbøyeligheter.

Helt siden 1950-årene hadde vi mer enn tusen unge aktive menn tilsluttet Stay-Behind. De drev kamptrening. De lærte å slå ned og drepe hurtig og effektivt. De satt på hemmelige sensitive



*opplysninger som for enhver pris ikke måtte komme ut. Stay-Behind medlemmer ble ganske sikkert beskyttet i likhet med andre mektige personer i makthierarkiet, .... Tilhørte Stepper'n Stay behind? Hadde Liland og Strømsæther noe uoppgjort mellomværende fra krigens dager? ”.*

Vik hadde følt seg utrygg og skrevet til politiet for å be om beskyttelse.

Så vi ser at uskyldige kan ha blitt gjort til syndebukker, for å dekke over noen som er ”inne i det rette miljøet”, i dette tilfellet Stay Behind nettverket som var Kretsens hemmelige reserve/private hær, opprettet etter krigen, som tar seg av Kretsens ”dirty work”.

“Stay Behind” i Norge besluttet nedlagt i 1983, ifølge Statråd Jørgen Kosmo. Etter at Operasjon Gladio i Italia ble avslørt i 1990, ble dette gjennomført 1995. Denne enheten fikk etter dette navnet “Okkupasjonsberedskap”. Begge enhetenes aktiviteter skulle kun være forbeholdt eventuell okkupasjon, og ikke ha noen funksjoner i fredstid.

*“Jeg håper at de nevnte undersøkelser vil kartlegge i hvilken grad enkeltpersoner eller grupper knyttet til Stay behind kan ha drevet annen virksomhet enn den de har vært pålagt av sine overordnede.”*

<http://www.stortinget.no/spti/1995/dw-o1995120605-020.html>

Vi har grunn til å tro at fremdeles opererer deler av disse skjulte nettverk, også ved å tilknytte seg kriminelle elementer i vårt samfunn, som gjør disse skjulte nettverks “dirty work” (og uoffisielt Statens, fordi de skjulte nettverk er de som behersker Staten), som å ta ned og ut ved trakassering, vold og til og med drap mot kritikere og de som kan avsløre operasjonene deres.

På slik måte kan Staten, og dens representanter, som hos Kosmo over, unnskyldte seg med at slike kriminelle operasjoner er utført av “enkeltpersoner”, selv om det er staten selv, og de de skjulte nettverk som tjener på dem.

Slike “enkeltpersoner” er det avslørt mange av siste årene (ala Stepper'n i Lilandsaken), som med påtalemaktens, politiets og Statens ressurser beskyttes av d.s., og som syndebukker ala Torgersen, Liland og Moen produseres på løpende bånd for å beskytte. Som i rettsoppgjøret etter krigen, går de på “rette siden”, dvs blant de som har tilrevet seg makten, fri fra all kriminell virksomhet de selv måtte bedrive. “Kretsen” tar seg av og beskytter sine egne, må vite.

Politiet har både i Liland saken og i Fritz Moen saken måttet flyttet drapstidspunktet med en hel dag, for å få kartet til å stemme med terrenget, og for å få dømt dem. Påtalemakten har for all tid vært ”Kretsens”. Å unnså bevis er vanlig i alle sakene, for eksempel:

*”Det var nå kommet fram at politibetjentene Hageløkken og Restad, som undersøkte drapsstedet, hadde funnet en matrekvisisjon i Larsens baklomme. Rekvisisjonen var utstedt av Fredrikstad kommune, sosialkontoret, og var pålydende kr. 65,-. Rapporten opplyser at rekvisisjonen hadde nr. 121013, og at den var datert 23. desember 1969. Denne viktige opplysningen hadde påtalemyndigheten unnlatt å legge frem i retten. Denne opplysningen alene hadde vært nok til å frikjenne Per Liland i første instans. Ved nærmere undersøkelser i ettertid har det vist seg at rapporten inneholdt en rettelse av datoen fra den 23. til den 22., og rekvisisjonsnummeret var endret fra 121013 til 121031. Selve rekvisisjonen er forsvunnet, og Fredrikstad sosialkontor har heller ikke funnet noen kopi av rekvisisjonen.”*

<http://no.wikipedia.org/wiki/Liland-saken>

<http://www.riksavisen.no>

Brev fra Fasting Torgersen til en utenfor murene, datert Botsfengselet 1. mai, 1967 (4): *”Det er Frankensteinene som står bak det hele, superpsykopatene. Disse Goebbelsene mater folket med sine meninger: presse, radio, TV – et kjempemaskineri har de i ryggen. En fattig faen har fått sin munnkurv. Derfor denne slagside i opinionen. Jeg er ingen Goebbels eller Frankenstein. Jeg er en fattigmann som egentlig hører hjemme blant ”opinionen”. --- **Det er en naiv barnetro opinionen føler ovenfor politi og påtalemyndighet.** Skal man få vekket den største av alle faktorer i denne sak – opinionen -, da må det vel en atombombe til, som flekker klærne av påtalemyndighetene og la dem fremstå nakne, - ribbet i all deres usselhet. **Disse svikere av sannheten har kakkerlakkernes evne til å overleve, så de vil komme igjen og igjen, i sine sorte kapper – som begravelsesagenter”.***

Aktor Dorenfeldt i en av gjenopptagelsessakene for F. Torgersen (4): *”Torgersensaken er for over 15 år siden avgjort av en upartisk norsk domstol. Dommen ble bekreftet av Norges Høyesterett. Myndighetene ser ingen grunn til å gjenoppta saken, og den vil heller ikke bli gjenopptatt. Jeg vil gjenta hva jeg har sagt til pressen: **At det er skremmende og uhyggelig at privatfolk begynner å undersøke en slik sak selv, - det utgjør en trussel mot rettsikkerheten.** Det er likeledes en trussel mot rettsikkerheten å så tvil om avgjørelsen i Torgersen-saken”.*

Snakker om å snu tingene på hodet, - og snakker om idiot. Hvordan kan slike idioter sitte i bestyrelsen av oss? Kanskje er summen av disse sakene som faller utav skapene som døde lik, den atombomben Fasting Torgersen etterlyser?

Mange har i langt mindre alvorlig grad enn disse opplevd å stå i en rettsal, eller ved avhør av politiet, og funnet ut at det ser ut som disse etater har en egen agenda, og den agenda er øyensynlig ikke å yte deg eller noe som helst annet medmenneske rettferdighet. - Det er bare ”naiv barnetro” i tilfelle, som Fasting Torgersen uttrykker det.

Som den våkne samfunnskritiker og samfunnsrefser Bertram Dybwad-Brochmann sier det, så kommer en ikke klar slik atferd som den ”seirende part” oppviser; en høster som en sår. Også folk flest som lukker øynene for mobbens herjinger, av komforthensyn, så innhenter det en før eller siden. Dette er karma/skjebne, - uoppgjorte ting som er lagret i den kollektive bevissthet. Skjebnen innhenter nasjoner som individer. Det lønner seg aldri å tillate urett som vi har vært vitne til de siste 60 år. Det vil i tilfelle degenerere vårt samfunn slik vi ser det i dag.

*”Det er på høy tid vi ser på det norske rettsoppgjøret med nye øyne. Den offisielle historien om krigen og etterkrigstiden er skrevet av seierherrene, på makthavernes premisser”, sier Arvid Bryne (1) (s. 12).*

*”Hvor besynderlig er det ikke at massene kan la sig innbille at man kan høste annet eller det motsatte av det man sår.”*

Bertram Dybwad-Brochmann

*”Gud signer og velsigner hver som elsker landet vårt,  
og har det kjær, men den som øde vil vår fred,  
og dyrker Mammon i Guds sted,  
dem slår han i sin velde ned.”*

Bertram Dybwad-Brochmann

Den karma en løser på jorden, løser en også i "himmelen", dvs. i den kollektive (u)bevissthet (jfr. Jung), men mest i vår egen. Når nok av oss, kritisk masse løser det i vår egen bevissthet, så løses det kollektivt i den kollektive bevissthet ("Den hundrede apen" syndromet/Morfisk resonans) (7).

Dette er således et strengt personlig ansvar hos hver enkelt av oss. - Kan ikke delegeres til myndigheter, uansett hvor umyndiggjort de gjerne vil gjøre oss.

Ef. 6-12: *"For vi har ikke en kamp mot kjøtt og blod, men mot makter og myndigheter, mot verdens herskere i dette mørke, mot ondskapens åndehær i himmelrommet."* (dvs. de som for tiden behersker den kollektive bevissthet, hvor foreløpig mørkets/de ubevisstes krefter råder).

FREDRIK WANDRUP, Dagbladet, 1999: *"FORTSATT KASTER TORGERSEN-SAKEN dype skygger over norsk etterkrigshistorie. Den mistilliten til rettsvesenet Bjørneboe skriver om, er ikke blitt mindre med åra. Snarere tvert imot. Viktigere enn noensinne er det at norsk rettsvesen viser en vilje til å ta et oppgjør med fortida \_ selv om det kan være smertefullt. Når Bjørneboe valgte nettopp de juridiske myndigheter til sin hovedfiende, var det fordi det er i rettssalen grensene for frihet, sannhet og demokrati i et samfunn blir satt. Bjørneboe var opptatt av verdighet. Og av mot. Som han skriver i et brev til Torgersen: «I mine øyne er feighet den største av alle forbrytelser.»*

<http://www.dagbladet.no/kultur/1999/11/25/184195.html>

Noen slik vilje kan vi fortsatt vanskelig se er tilstede hos norsk justisvesen, og det kommer heller ikke til å bli bedre før det kollektive ubevisste gjøres bevisst, gjennom at mange nok individer tar denne prosessen. De ubevisste vil for all tid være blant dem som roper "korsfest, korsfest". De er direkte medansvarlig.

Noen få røster har våget og opponere mot de som har definert etterkrigshistorien, og som har skapt vårt herværende rettssystem, i tidens løp, og vi skal stifte nærmere bekjentskap med dem videre fremover i denne boken.

Kilder til forord:

- (1) Arvid Bryne. "Vi sloss for Norge. Frontkjemper og motstandsmann – fiender i krig, venner i fred" (Cappelen 2007)
- (2) Egil Ulateig. "Med rett til å drepe" (Tiden 1996).
- (3) Major O.H. Langeland. "Dømmer Ikke" (Oslo. 1959)
- (4) Jens Bjørneboe. "Tilfellet Torgersen" (1967)
- (5) Jens Bjørneboe. "Under en hårdere himmel" (Gyldendal 1957)
- (6) Erik Rudstrøm. Frimureriet og de skjulte makteliter. Om broderskap i norsk rett og politikk. Bind 1 & 2.
- (7) Jarle Johansen. Utvikling av Kosmisk Bevissthet. (1994) ISBN: 82-91314-02-0

Artikkelen oppdateres her: <http://kreateam.web.surftown.dk/?p=402>